

KNUD NISSEN

Lods Knud Nissen fortalte i 2013 sine erindringer om sit arbejde ved havnen til **“Det Rullende Havnearkiv”**.

Jeg begyndte den 12. juli 1967 som aspirant i Lauritsen på Rimja Dan. Senere tog jeg på Kogtved Søfartsskole og på Navigationsskolen i Svendborg, hvor jeg blev uddannet skibsfører.

Jeg har også sejlet på storebæltsfærgerne Anne Marie og Elisabeth i syv år, og arbejdet som edb-assistent på TDC ude i Slet.

I maj '83 begyndte jeg så som kaptajn på 'Jakob', der nu er museumsbåd. Den 1. marts 1993 blev jeg lods her på Aarhus Havn, og det har jeg været siden. Det er et arbejde, jeg er glad for. Vi har gode kolleger, og der sker altid noget nyt.

Engang kom der en båd fra Sydamerika med kaffe. Under indsejlingen spørger kaptajnen mig, om jeg kender en god fiskerestaurant. For han vil ned og have et godt måltid og drikke dansk øl. Jeg fortæller ham om en ordentlig restaurant,

og da vi sejler ind i østhavnen og lægger til kaj, spørger han så, om han kan køre med mig derop. Det kan han godt, og da han har taget et bad, kører han med mig op til fiskerestauranten. Han takker mig mange gange og stikker mig en liter whisky. Ja, sådan var det før i tiden, men det sker ikke så tit mere.

En anden gang, hvor jeg havde min ven Søren med på lodsåden, kom der en russer – Akaltsike, som vi skulle hjælpe ind.

Mandskabet var ukrainsk, og skipperen var en sjov type. Tandløs og i filtslippers. Han fyldte tre glas med vodka, og vi kiggede lidt på ham. Vi var fire – Søren, overstyrmanden, skipper og mig.

Da han havde hældt vodkaen op, skulpede han det lidt rundt i glasset og smed det på dækket.

Desinficeren, sagde han. Jeg tænkte på, at de glas nok aldrig blev vasket. Så hældte han op igen og gav os hvert et glas. Vi spurgte ham, om han ikke selv skulle have, men han slog sig på hjertet og sagde – no, no, bad motor. Så han skulle ikke have noget.

Et års tid senere kom han tilbage, og han havde stadig de samme slidte filttøfler på.

Der var også dengang Volgo-Balt ankom med en skipper, der var så fuld, at han kun holdt sig oprejst ved at hænge i håndtagene til maskintelegrafene. Han reagerede nøjagtigt som en robot, så bare man fortalte ham, hvad han skulle gøre, så gik det.

(Fortalt til Anne Grethe fra Det Rullende Havnearkiv 4.6.2013)